

“Ιδού ο Νυμφίος έρχεται” (Μ. Δευτέρα)

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Μητροπολίτου Καισαριανής, Βύρωνος και Υμηττού κ. Δανιήλ

Στούς Έβραίους έπικρατούσε ή συνήθεια νά τελοῦν τούς γάμους τους τήν νύκτα. Συνοδευόμενος ό νυμφίος από τούς φίλους του μετέβαινε στήν οίκία τής νύμφης, τήν παραλάμβανε παρακολουθούμενη από τούς συγγενείς και τούς οίκείους της, διέσχιζαν τίς όδούς καί τήν όδηγοῦσε στήν οίκία του, όπου εκεί παρετίθετο τό γαμήλιο δεῖπνο. Καθ' όδόν φίλοι καί φίλες προσμένοντες τήν πομπή ακολουθοῦσαν κι αὐτοί συμπυκνώνοντάς την μέ όλονέν περισσότερους. Στήν τελευταία αὐτή κατηγορία ανήκαν οί δέκα παρθένες τής παραβολής μέ τήν όποία ό Σωτήρας Χριστός παραβάλλει τήν βασιλεία Του (Ματθαῖον κε', 1-13).

Στήν παραβολή όλες χαρακτηρίζονται ως παρθένοι καί έννοοῦνται οί ψυχές τῶν ανθρώπων. Θεωροῦνται κατά τήν αλληγορίαν Παρθένες διότι όλες έχουν έξαγνισθεῖ διά τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Όλες εἶναι ἀπηλλαγμένες από τόν μολυσμό τῶν εἰδώλων. Όλες προσδοκοῦν τήν ἐπιφάνειαν τής δόξης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Όλες όμολογοῦν τήν πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό πού έρχεται νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς. Ἄν καί όλες έχουν τόν ἴδιο σκοπό καί περιμένουν τόν ἴδιο Νυμφίο, ὑποτυπώνουσες μέ τήν κοινή προσδοκία τους κάθε άνεξαίρέτως βαπτισμένο

Χριστιανό ἐν τούτοις ὑπάρχει οὐσιαστική διαφορά μεταξύ τους, ὥστε οἱ μὲν πέντε νά χαρακτηρίζονται μωρές καί οἱ πέντε νά τιτλοφοροῦνται φρόνιμες. Προκύπτει αἴφνης τό ἐρώτημα εἰς τί συνίστατο ἡ μωρία τῶν πέντε πρώτων; Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Κύριος ἔλαβον τούς λαμπτήρες τους χωρίς νά ἐφοδιασθοῦν μέ ἔλαιον, ἀλλά κράτησαν κενά τὰ ἐλαιοδοχεῖα τους. Εἰς τί συνίστατο ἡ φρόνησις τῶν ἄλλων πέντε; Εἰς τό ὅτι μαζί μέ τούς φανούς τους προμηθεύθηκαν καί ἔλαιον μέ τόν ὁποῖο θά τούς τροφοδοτοῦσαν. Μέ αὐτά ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἤθελε νά ἐννοήσῃ ὅτι κλήση, βάπτισμα, πίστη, ἐγγραφή στό θεῖον βιβλίον τῆς ζωῆς εἶναι σβησμένοι φανοί, ἐάν τά καλά ἔργα δέν προσθέτουν σ' αὐτά τήν λάμψη τους. Περί αὐτοῦ μίλησε ὁ Κύριος φανερά, λέγοντας: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τά καλά ἔργα» (Ματθαίου ε', 16).

Ἡ παραβολή ἐπιδιώκει νά μᾶς συστήσῃ τήν ἐγρήγορση «μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λουκᾶ κα', 34).

Γι' αὐτό ὁ Κύριος στήν παραβολή καί παρομοιάζει τόν βραχύ καί μάταιο αὐτό βίο πρὸς ὕπνο, τόν ὁποῖο οἱ ψυχές πού ἀποκαραδοκοῦν τόν Νυμφίο ἐκοιμήθησαν στήν γωνιά τοῦ δρόμου. Στόν ὕπνο ὅμως παραδόθηκαν οἱ πέντε φρόνιμες παρθένες ἀφοῦ προνοητικῶς ἐξασφαλίσθηκαν ἀπέναντι παντός ἐνδεχομένου, συνδυάσασες τόν ἔλαιον μέ τόν λαμπτήρα πρόσθεσαν τήν διαγωγή πρὸς τό βάπτισμα καί ἐπιχορήγησαν «ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν, ἐν δὲ τῇ γνῶσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατεῖᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν, ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην» (Β' Πέτρου α', 5).

Οἱ δέ μωρές εἶπαν πρὸς ἑαυτές φρεναπατώμενες: Διατί νά βιαζόμαστε ; Ὑπάρχει ἀκόμη καιρός. Ἄς κυλισθῶμεν στήν ἀμεριμνησία τῆς ζωῆς, ἄς ἀπολαύσουμε τήν χαρά τῶν ματαιοτήτων καί αὔριο ὅταν γεράσουμε καί πλησιάζει ὁ θάνατος θά ἐπιδοθοῦμε στά χριστιανικά ἔργα. Σκέψεις μωρότατες, διότι ποῖος γνωρίζει τήν ὥρα καί τήν στιγμή πού ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Ποῖος ἀπό μᾶς εἶναι δυνατόν νά γνωρίζει πότε τελειώνει ἡ ζωὴ του; Οὐδεὶς.

Ἐκ τούτου προκύπτει ἡ ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι πάντοτε ἕτοιμος ὅταν ἀκουσθεῖ τό «Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ! Ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ !», νά ἀνταποκριθεῖ καί νά εἰσέλθῃ χαίρων στήν χαρά τοῦ γαμηλίου Δείπνου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κραυγὴ μέ φωνὴ Ἀρχαγγέλου καί ὡς σάλπιγγα Θεοῦ ἀντηχοῦσα. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀντηχεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, εἰς τὴν πλέον ἀπροσδόκητη ὥρα, ὅταν ὁ καθένας ἄνθρωπος κάθε ἄλλο θά περίμενε ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου.

Καλῶς ἄρα ἐξωμοιώθηκε ἡ στιγμή του θανάτου πρὸς κλέπτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ξαφνικά καὶ μᾶς ληστεύει χωρὶς νὰ μᾶς δώσει προηγουμένως τὴν ἐλάχιστην προειδοποίηση (Λουκᾶ ιβ΄, 39). Οἱ φρόνιμες παρθένες ἀναπηδοῦν ἀπὸ τον ὕπνον στὴν ἀφύπνιση καὶ ἀπὸ τοῦ σκιώδους παρόντος βίου εἰς τὴν ἀθάνατη ζωὴ, κοσμοῦν τίς λαμπάδες τους, ἀκολουθοῦν τὴν μεγάλη πομπή, πού ὁδηγεῖ στὸν Νυμφῶνα καὶ στέκεται πρὸ τοῦ θείου θρόνου μετὰ παρρησίας γιὰ νὰ δώσουν λόγο τῶν πεπραγμένων τους. Ἀλλὰ οἱ μωρές περιπίπτουν σέ ἀμηχανία. Ἐφεραν τὸν ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπιφανειακῶς, ἐξωτερικῶς. Ἀνέβαλαν νὰ ζήσουν εὐαγγελικῶς μεταθέτοντες αὐτὴν τὴν ὑποχρέωση ἀπὸ τὴν νεανικὴ ἡλικία στὴν ὥριμη, ἀπὸ τὴν ὥριμη στὴν γεροντικὴ καὶ ἀπὸ τὴν γεροντικὴ στὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς τους μέχρις ὅτου εὕρεθοῦν πρὸ τοῦ τέλους. Τότε ματαίως ζητοῦν ἔλαιον ἀπὸ τίς φρόνιμες. Ὑπερπερισεύοντα ἔργα δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ἀρετὴ τοῦ πλησίον δὲν θὰ καλύψει τὸν ἄκαρπον. Καὶ ἅγιοι, ἄγγελοι, Θεοτόκος δὲν δύνανται νὰ βοηθήσουν τὸν ἀπρονόητον.

* * * * *

Οἱ φρόνιμες εἰσῆλθον μετὰ τὸν Νυμφίον στὸν νυμφῶνα καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη. Ποία θύρα;

Ἡ μεγάλη θύρα τῶν προβάτων.

Ἡ θύρα τῆς θείας Μακροθυμίας.

Ἡ θύρα ἡ ὀρθάνοικτος ἐφ' ὅσον εὕρισκόμεθα στὴν παροῦσα ζωὴ.

Ἡ θύρα ἡ καλοῦσα τοὺς ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ νότο.

Ἡ θύρα ἡ καὶ τοὺς φονεῖς καὶ τοὺς ληστές καὶ μοιχοὺς δεχόμενη ἀρκεῖ νὰ μετανοήσουν.

Ἡ θύρα ἡ εἰποῦσα «τὸν ἐρχόμενον πρὸς μέ οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» (Ἰωάννου στ΄, 37).

Καὶ ματαίως τώρα πλέον οἱ ἄφρονες κρούουν οἰκτρῶς κρᾶζουσες.

«Κύριε, Κύριε ἀνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου».

и́ праволѣ ѿмъ лѣкѣ прѣсѣмъи

